

HULLHÅR, n. 5. Fint, kort hår, som upp- växer ur sjelfva köttet på kroppen, t. ex. bakuti nacken.

HULLIG, a. 2. Som har godt hull.

HULLIGHET, f. 3. Godt hull.

HULLING, m. 2. (af *Hull*) Liten utböjd spets- sig och hvass hake på pil eller krok, som gör, att de fastna bättre i kroppen och ej lätteligen kunna utryckas.

HULLINGSBORST, m. 3. (bot.) Borst, som är rak, men emot spetsen försedd med flera till- bakaböjda tänder.

HULLSÅR, n. 5. Sår i sjelfva köttet.

HULT, hullt, n. 5. 1) Skog, lund. — 2) Trä. Deraf i sjömansspråket Rundhult, m. fl.

HUM! int. Se *Hm*.

HUM, s. oböjl. Någon liten upplysning, miss- tanke i en sak. *Få, hafva h. om något.* — *Syn.* Väder, Nys.

Anm. Ordet *Hum* betyder i fornspråket ursprung- ligen: Dagnig, Morgonrodnad.

HUMAN, -ån, a. 2. 1) Menniskoälskande, mild. — 2) Höflig, artig.

HUMANIORA, ---öra, n. pl. (lat.) De ve- tenskaper och konster, som bidraga till människans andliga förädling, isynnerhet språklärdom, före- trädesvis de gamla språken, skön vetenskap och bildande skön konst.

HUMANISERA, v. a. 1. Förädla en menni- skas andliga natur, göra mensklig, mild, hyfsad. — *Humaniserande*, n. 4. o. *Humanise- ring*, f. 2.

HUMANIST, --i'sst, m. 3. En, som äger språk- eller skollärdom.

HUMANISTISK, a. 2. *H-a studier*, som för- utsätta kunskap i grekiska och romerska språken.

HUMANITET, ---ét, f. 3. 1) Mensklighet, menniskokärlek, mildhet. — 2) Hyfsning, vett, ar- tighet.

HUMLA, v. a. 1. I. (pop.) Snatta litet då och då, när tillfälle erbjuder sig. *H. ved.*

HUMLA, f. 1. II. Insekt af Steklarna, lik- nande ett bi, men större, mera luden, och med två taggar på bakfötterna. *Bombus*. Arter deraf äro: *Stenhumla*, *Mosshumla* och *Jordhumla*, hvil- ka ses på sina ställen. — *Ss. Humlebo*.

HUMLA, v. a. 1. III. Försätta med humle. *H. vört*.

HUMLE, m. sing. (ofta, men orätt, äfv. *Hum- la*) 1) Allmänt bekant växt af fam. *Urticeæ*, hvans mogna honblommor begagnas vid brygd att sätta beska på öl och svagdricka. *Humulus lupulus*. — 2) De mogna honblommorna af humleplantan. — *Ss. H-blomma*, -odling, -planta, -ran- ka, -rot, -skott, -skötsel.

HUMLEBLOMSTER, n. 5. (bot.) Se *Får- puppor*.

HUMLEGÅRD, (uttalas vanligen: humm'lgård) m. 2. Inhägnad plats, der humle odlas.

HUMLEKLASE, m. 2. pl. — *klasar*. Klase af humlekoppor.

HUMLEKLÖFVER, m. sing. Se *Skogshumle*.

HUMLEKNOPP, m. 2. Honblomma på humle.

HUMLEKOPPA, f. 1. Se *Humleknopp*.

HUMLEMASK, m. 2. Insekt af fjärilarnes ordning, hvilken säsom larf lefver af humlerefvens rötter. *Hepiulus Humuli*.

HUMLEPEPLA, f. 1. Se *Humleknopp*.

HUMLESTÅNG, (uttalas vanligen: humm'lstång) Stång, stör, nedstucken i marken på en humlegård, för att tjena till stöd för humlerankan. (Fam.) *Lång som en h.*, mycket lång och smal.

HUMLESTÖR, (uttalas vanligen: humm'lstör) m. 2. Se *Humlestång*.

HUMLESÄCK, (uttalas vanligen: humm'lsäck) m. 2. 1) Säck med humle uti. — 2) Säck, som begagnas att förvara humle uti.

HUMLETUPPOR, f. 1. pl. (bot.) Se *Kräk- fötter*.

HUMMELBINDA, f. 1. (bot.) Se *Snarrefva*.

HUMMELFJÄRIL, m. 2. Ett slags fjäril, med rödrandiga, genomskinliga vingar. *Sphinx luci-* formis.

HUMMELFLUGA, f. 1. Ett slags fluga, föga mindre än en humla, grå och stråfluden. *Musca grossa*.

HUMMEL OM TUMMEL, adv. (pop. o. fam.) Se *Huller om buller*.

HUMMER, m. 2. pl. — *humrar*. I. (af lat. *Homarus*) Kräftdjur vid de europeiska havens stränder, grönsvart, marmorerad med brunt; blir stundom ända till 1 fot lång. *Astacus marinus*. — *Ss. H-klö*.

HUMMER, m. 5. II. (skepp.; tyskt ord) Top- pen, eller den öfra fyrkantiga delen, af en stång, hvori ofta skiffigt befinnas för drejrepet.

HUMOR, humärr, m. sing. (lat.; est.) 1) Med- född förmåga, att på ett lekande, men hjertligt och menniskoälskande sätt uppfatta och framställa de menskliga dårskaperna, utan att hvarken gissla eller förhäna. *Denne författare har mycken h.* — 2) Den stilens egenskap, som röjer en sådan förmåga. *Denna roman utmärker sig genom mycken h.*

HUMORIST, --i'sst, m. 3. Författare, som äger humor.

HUMORISTISK, a. 2. 1) Som äger humor. *En h. författare*. — 2) Som röjer, innehåller hu- mor. *En h. stil, penna, roman*.

HUMÖR, -ör, n. 5. (fr. *Humeur*, af lat. *Hu- mor*) 1) Lynne, sinnelag. *Vara vid godt, dåligt h.* — 2) Elakt lynne, vresighet. *Fatta h. öfver något*, blifva ond.

HUND, m. 2. 1) Art af Hundsläktet, till skil- nad ifrån de öfriga arterna (Varg, Räf, m. fl.), äfv. kallad *Hushunden*, igenkänt på sin uppåt bågformigt böjliga svans. Se f. ö. *Hundsläkte*. Finnes vild i flera länder, isynnerhet i Hindostan, der de vilda hundarne jaga villebråd tillsammans. Förvildade hundar träffas dessutom i ofantliga skar- ror, både i Sydamerikas och Asiens gräsökmar (stepper). Se f. ö. de särskilda raserna *Spets*, *Stöfvare*, *Mops*, *Dogg*, m. fl. (Talesätt) *Sprin- ga, löpa som en h.*, utan rast eller ro, utan uppe- hör. *Slita en h.*, slita ondt, pinas, plågas. *Som h. och katt*, i ständig strid och split. (Se äfv. *För- likas*.) *Två h-ar om ett ben*, säges om tvenne personer, som begge söka att vinna en syssla, tjänst, fördel, o. s. v. *Der ligger en h. begraf- ven*, der ligger något under. *Der ligger h-en begrafen*, der har man npplysning i saken. *Göra sig till h. för ett ben skull*, förnedra sig, för att vinna ett lappri. (Ordspr.) *Man bör ej skå- da h-en efter härel*, ej döma efter ytan. *Orkar man med h-en*, så orkar man väl ock med rämpan, har man förmått utföra hufvudsaken, hunnit fullborda det mesta och viktigaste, så går det väl ock för sig med det återstående. *När man kastar en käpp ibland hundarna, gnäller den*, som slaget får, när man med satiren an- griper en last eller dårskap, beklagar sig den, som känner sig träffad. *Den*, som lägger sig bland h-ar, stiger upp med toppor, den, som ger sig i sällskap med dåliga menniskor, blir be-